

briznost, ki se ni pokazala, kot rečeno, prvič ob Rajkinovem primeru, marveč jo opazujemo že nekaj let ob tujih gostovanjih. Kajti tuja gostovanja — gre seveda samo za kvalitetna — širijo naša obzorja, vzpostavljajo primerjave in kritična vzporejanja med našimi in tujimi zmogljivostmi in vrednostmi. Kaj pa če prav tega naša provincialna mentaliteta ne prenese in noče trpeti? Čemu primerjati, ko pa nam je dobro v naši provincialni samovšečnosti. Kdo pa je sploh to Rajkin? Pravijo, da je celo iz Leningrada, torej ga ne poznamo in s tem je naša kritična sodba izrečena, potrjena in zapečatenjena. Naše kulturno obnašanje postaja vse bolj in bolj gastronomsko in kulinarično. Želimo državljanski mir, samozadovoljstvo, kozarec dobrega vina, čeden avtomobil, ne pa Rajkina z njegovimi satirami in kritiko. Kaj nas briga, če je bil Rajkin zaprt pod Stalinom zaradi svoje poetične kritičnosti, kaj nam je mar njegova človečna nostalgija in spoznanje, da je življenje bridko tragično in pomandrano od vseh vrst državnih in antidržavnih, družbenih in antidružbenih mehanizmov. Kdo se bo ukvarjal z njegovim bojem za umetniško resnico, za zvestobo človeku in za omejitvev spolitizirane politike. Ne, za nas to ni zanimivo. Mi želimo red in mir in pa trden most v naši provinci, želimo si ugodja, zdravja pa tudi majhnih neodgovornosti. Mi se bomo bojevali tako rekoč privatno, nenevarno, premišljeno in v ozkem krogu. Zato pač ne želimo Rajkina in njemu podobnih. Če bi ga poznali, bi nas lahko kdo vprašal: Kje pa je vaš Rajkin, zakaj ga niste ustvarili? Mar vam ni potreben kot kruh in voda, mar ni v vaši deželi tudi nekaj duhovnega in moralnega gnoja, s katerim bi se lahko spopadla kar legija Rajkinov? Ne zgolj politični in gospodarski mehanizmi, marveč tudi kulturni delavci sami smo pomagali omejiti vrednost in pojem kulture in umetnosti ter njune družbene veljave. To potrjuje tudi obisk Rajkinovih predstav. Ne, Rajkina skoroda ni bilo v Ljubljani.

RAZGLEDI

IZVRSTEN DAN ZA BANANA RIBE

J. D. Salinger

V hotelu je bilo sedemindevetdeset časnikarjev iz New Yorka in glede na nesramnost, s katero so se polastili medkrajevnih linij, je morala dekle v 507 čakati od poldneva skoraj do pol treh, da je prodrla s svojim pozivom. Vendar je izkoristila čas. Prebrala je članek v ženski reviji žepnega formata — naslov je bil Spolnost je zabava — ali pekel. Oprala je glavnik in krtačo. Očistila je madež iz krila svoje svetlorjave obleke. Prestavila je gumb na bluzi, ki jo je bila kupila v modni hiši Saks. Izpulila si je dve na novo zrasli dlaki iz materinega znamenja. Ko je telefonist končno pozvonil v njeni sobi, je sedela na stolu pri oknu in je bila skoraj končala lakiranje nohtov na levi roki.

Bila je tiste vrste dekle, ki zaradi zvonjenja telefona ničesar ne spusti iz rok. Bila je videti, kot bi bil telefon zvonil nenehno od njene pubertete naprej.

Medtem ko je zvonil telefon, je potegnila z malim čopičem za lak po mezincu, poudarjaje obliko meseca. Nato je dala zamašek nazaj na stekleničko z lakom in stoje otresla nazaj in naprej z levo, mokro roko. S suho roko je prišla zamašeni pepelnik z okenskega sedeža in ga prenesla na nočno omarico, na kateri je stal telefon. Sedla je na pospravljeno posteljo-dvojčka in — to je bilo že peto ali šesto zvonjenje — dvignila slušalko.

— Halo, je rekla, držeč levico proč od svoje bele, svilene halje; to je bilo vse, kar je imela na sebi razen natikačev — prstane je pustila v kopalnici.

— Vaš poziv za New York, gospa Glass, je sporočil telefonist.

— Hvala, je rekla dekle in napravila na nočni omarici prostor za pepelnik. Oglasil se je ženski glas.

— Muriel? Si ti?

Dekle je nekoliko odmaknila slušalko od ušesa. — Da, mama. Kako si kaj? je rekla.

— Na smrt me je skrbelo zate. Zakaj nisi klicala? Se dobro počutiš?

— Poskušala sem te klicati sinoči in predvčerajšnjim. Telefon tukaj je bil...

— Se zares dobro počutiš, Muriel?

Dekle je še povečalo razdaljo med slušalko in ušesom. — Dobro mi je. Vroče mi je. To je najbolj vroč dan, kar so jih imeli na Floridi v...

— Zakaj me nisi poklicala? Skrbelo me je na...

— Mama, ljuba moja, ne tuli. Dobro te slišim, je rekla deklica. — Klicala sem te dvakrat, sinoči. Enkrat ravno po...

— *Rekla* sem ti, da te bo mogoče oče klical sinoči. Toda, ne, moral je... Ali se dobro počutiš, Muriel? Povej resnico.

— Dobro mi je. Nehaj me spraševati, prosim.

— Kdaj si prispela tja?

— Ne vem. V sredo zjutraj, zgodaj.

— Kdo je vozil?

— On, je rekla dekle. — In ne vznemirjaj se. Zelo lepo je vozil. Bila sem presenečena.

— On je vozil? Muriel, dala si mi besedo...

— Mama, je prekinila dekle, — pravkar sem ti rekla. Vozil je zelo lepo. Manj kot petdeset vso pot, čista resnica.

— Ali je poskušal katero svojih smešnih reči z drevesi?

— *Rekla* sem, da je vozil zelo lepo, mama. Zdaj nebahaj, prosim. Rekla sem mu, naj se drži bele črte in sploh in razumel je, kaj sem mislila in se je držal. Celo poskušal je, da ne bi gledal dreves — lahko sporočiš. Ali je očka slučajno že dal popraviti avto?

— Še ne. Hočejo štiristo dolarjev, samo za...

— Mama, Seymour je *rekel* očku, da bo on plačal. Nobenega vzroka ni...

— Dobro, bomo videli. Kako se je vedel — v avtu in sploh?

- V redu, je rekla dekle.
- Ali te še kliče s tistim nemogočim...
- Ne, zdaj ima nekaj novega.
- Kaj?
- Oh, kakšna pa je *razlika*, mama?
- Muriel, *vedeti* hočem. Tvoj oče...
- Že prav, prav. Kliče me Gospodična duševni potepuh iz leta 1948, je rekla dekle in se zahahljala.
- To ni smešno, Muriel. To sploh ni smešno. To je strašno. To je *žalostno*, prav res. Če zdaj pomislim...
- Mama, je prekinila dekle, — poslušaj me. Se spominjaš tiste knjige, ki mi jo je poslal iz Nemčije? Se spominjaš — tista nemška pesem. Kaj sem *napravila* z njo? Napenjala sem...
- Imaš jo.
- Si *prepričana*? je vprašala dekle.
- Jasno. Hočem reči, imam jo. V Freddyjevi sobi je. Pustila si jo tam in nisem imela prostora zanjo v... Zakaj? Ali jo hoče imeti?
- Ne. Samo, *vprašal* me je zanjo, ko sva se peljala sem. Hotel je vedeti, če sem jo prebrala.
- Saj je v nemščini!
- Seveda, ljuba moja. To ne spremeni ničesar, je rekla dekle in prekrizala noge. — Rekel je, da je pesmi slučajno napisal *edini veliki pesnik stoletja*. Rekel je, naj bi si kupila prevod ali kaj. Ali pa se *naučila jezika*, če ti je prav.
- Strašno, strašno. Pravzaprav žalostno, je to. Tvoj oče je rekel sinoči...
- Samo sekundo, mama, je rekla dekle. Šla je k oknu po cigarete, prižgala eno in se vrnila na posteljo. — Mama? je rekla, požiraje dim.
- Muriel. Zdaj me poslušaj.
- Poslušam.
- Tvoj oče je govoril z dr. Sivetskim.
- O! je rekla dekle.
- Vse mu je povedal. Vsaj rekel je, da je — saj poznaš očeta. Drevesa. Ta stvar z oknom. Tiste grozljive stvari, ki jih je rekel Granny o njenih načrtih, da bi izginila. Kaj je napravil z vsemi tistimi lepimi slikami z Bermudov — *ose*.
- Torej? je rekla dekle.
- Torej. Najprej je rekel, da je bil pravi *zločin*, ker so ga v vojski spustili iz bolnišnice — častna beseda. Zelo *jasno* je povedal tvojemu očetu, da je možnost — velika možnost, je rekel — da Seymour *popolnoma* zgubi kontrolo nad sabo. Moja častna beseda.
- Tu v hotelu je psihiater, je rekla dekle.
- *Kdo*? Kako se piše?
- Ne vem. Rieser ali nekaj takega. Menda je zelo dober.
- Nikdar nisem slišala zanj.
- Prav, menda je kljub temu zelo dober.
- Muriel, ne bodi, prosim, predrzna. Zelo sem v skrbeh zate. Tvoj oče te je hotel *sinoči* poklicati domov, v bist...
- Ne bom kar takoj prišla domov, mama. Pomiri se.

— Muriel. Moja častna beseda. Dr. Sivetski je rekel, da lahko Seymour *popolnoma* zgubi kontr...

— Pravkar sem *prišla* sem, mama. To so prve počitnice po dolgih letih in ne bom kar *pospravila* vsega in prišla domov, je rekla dekle. — Sploh pa ne bi mogla potovati zdaj. Tako sem opečena od sonca, da se komaj premikam.

— Hudo si opečena? Ali nisi uporabila tiste kreme, ki sem jo dala v tvoj kovček? Dala sem jo prav...

— Uporabila sem jo. Kljub temu sem opečena.

— To je strašno. Kje si opečena?

— Vsepovsod, ljuba moja, vsepovsod.

— To je strašno.

— Preživela bom.

— Povej mi, si govorila s psihiatrom?

— Torej, nekaj takega, je rekla dekle.

— Kaj je rekel? Kje je bil Seymour, ko si govorila z njim?

— V Morski sobi, igral je klavir. Igral je klavir obe noči, kar sva tu.

— Prav, kaj pravi?

— Oh, ne mnogo. Najprej je on govoril z mano. Sedela sem poleg njega pri Bingu sinoči in vprašal me je, če je to moj mož, ki igra klavir v drugi sobi. Rekla sem, da je, in vprašal me je, če je bil Seymour bolan ali kaj takega. Tako sem povedala...

— Zakaj te je to vprašal?

— Jaz ne vem, mama. Mislim da zato, ker je tako bled in sploh, je rekla dekle, — vsekakor, po Bingu sta me on in njegova žena vprašala, če hočem z njima spiti kozarec pijače. Tako je bilo. Njegova žena je obupna. Se spominjaš, kakšno pošastno večerno obleko sva videli v izložbi pri Bonwitu? Tista, o kateri si rekla, da bi morala imeti drobno, drobno...

— Zelena?

— Imela jo je na sebi. In tisti boki. Kar naprej me je spraševala, če je Seymour v sorodu s tisto Suzanne Glass, ki tisti lokal na Madison Avenue — tisti modni salon.

— Kaj je rekel? Doktor.

— Torej, ne dosti, resnično. Hočem reči, da smo bili v baru in sploh. Bilo je strašno hrupno.

— Da, toda, ali si — ali si mu povedala, kaj je hotel napraviti z Grannyjinim stolom?

— Ne, mama. Nisem šla preveč v podrobnosti, je rekla dekle. — Mogoče bo še prilika, da spet govorim z njim. *Cel* dan sedi v baru.

— Ali je rekel, da misli, da je možnost, da postane — saj razumeš — nor ali kaj? Da ti lahko kaj naredi!

— Ne ravno to, je rekla dekle, — moral bi imeti več podatkov, mama. Morajo vedeti o tvojem otroštvu — vse te reči. Rekla sem ti, komaj smo se mogli pogovarjati, tako hrupno je bilo.

— Prav. Kako je s tvojim modrim plaščem?

— V redu. Nekaj podloge sem vzela ven.

— Kakšne so kaj letos obleke?

— Strahotne. Toda iz tega sveta. Vidiš cekine — prav vse, je reklo dekle.

— Kakšna je tvoja soba?

— V redu. *Prav* v redu, na vsak način. Nisva mogla dobiti sobe, ki sva jo imela pred vojno, je rekla dekle. — Ljudje so letos grozni. Morala bi videti, kaj sedi poleg nas v jedilnici. Pri sosedni mizi. Videti so, kot bi se pripeljali s traktorjem.

— Seveda, zdaj je povsod tako. Kakšna je tvoja plesna obleka?

Predolga je. Rekla sem ti, da je predolga.

— Muriel, samo to te še vprašam — ali ti je res dobro?

— Da, mama, je rekla dekle. — Že devetnajstič.

— In nočeš priti domov?

— Ne, mama.

— Tvoj oče je rekel sinoči, da bi bil več kot pripravljen plačati, če bi šla nekam proč — sama in premislila stvari. Lahko bi šla na čudovito križarjenje. Oba sva mislila...

— Ne, hvala, je rekla dekle in odkrižala noge. — Mama, ta pogovor bo stal...

— Kadar se spomnim, kako si čakala tega fanta *vso* vojno — mislim, kadar pomisliš na vse tiste male neumne žene, ki...

— Mama, je rekla dekle, — rajši prekiniva, Seymour lahko pride vsak čas.

— Kje je?

— Na plaži.

— Na plaži? Sam? Ali se spodobno obnaša na plaži?

— Mama, je rekla dekle, — govoriš, kot bi bil popoln *blaznež*...

— Nič takega nisem rekla, Muriel.

— Prav, *zvenelo* je tako. Hočem reči, vse, kar počne, je, da leži tam. Noče sleči kopalnega plašča.

— Noče sleči kopalnega plašča? Zakaj ne?

— Ne vem. Mislim, ker je tako bled.

— Za božjo voljo, on *potrebuje* sonca. Ali ga ne moreš pripraviti?

— Saj poznaš Seymourja, je rekla dekle in spet prekrizala noge.

— Pravi, da nima rad, če kup norcev gleda njegovo tetovirano znamenje.

— On vendar nima nobenega tetoviranega znamenja! Ali je v vojski dobil katerega?

— Ne, mama. Ne, ljuba moja, je rekla dekle in vstala. — Poslušaj, pokličem te jutri, mogoče.

— Muriel, zdaj me poslušaj.

— Da, mama, je rekla dekle in prenesla težo na desno nogo.

— Pokliči me tisti *trenutek*, ko napravi ali *reče* karkoli smešnega — veš, kaj mislim. Me slišiš?

— Mama, ne bojim se Seymourja.

— Muriel, hočem, da mi obljubiš.

— Prav, obljubljam. Nasvidenje, mama, je rekla dekle. — Poljub očku. Obesila je slušalko.

— Vidiš še kaj stekla,* je rekla Sybil Carpenter, ki je prebivala v hotelu s svojo materjo. — Si morda videla še kaj stekla?

— Muca, ne govori tako. To spravlja mamico popolnoma ob živce. Bodi tiho, prosim.

Gospa Carpenter je mazala Sybilina ramena z oljem za sončenje, razmazala ga je po nežnih, peresom podobnih lopaticah. Sybil je negotovo sedela na veliki napihnjeni žogi in je bila obrnjena proti morju. Nosila je kanarčkovno rumeno dvodelno kopalno obleko, enega kosa praktično ne bi potrebovala še naslednjih devet ali deset let.

— Bil je čisto preprost svilen robec — lahko bi videli, če bi vstali, je rekla ženska v kopališčnem stolu poleg gospe Carpenterjeve.

— Rada bi vedela, kako ga je zavezala. Bilo je res prikupno.

— Zveni prikupno, se je strinjala gospa Carpenter. — Sybil, *tiho*, muca.

— Ali ste videli še kaj stekla? je rekla Sybil.

Gospa Carpenter je vzdihnila. — Prav, je rekla. Zaprla je pokrovec na steklenički olja za sončenje. — Zdaj teči in se igray, muca. Mamica gre zdaj gor v hotel na Martini z gospo Hubbel. Prinesla ti bom olivo.

Ko jo je spustila, je Sybil takoj stekla na ravni del kopališča in začela hoditi v smeri proti Fishermanovemu paviljonu. Ustavila se je le, da je potopila nogo v vlažen, podrt grad in kmalu je bila zunaj področja, ki je bilo določeno za hotelske goste.

Hodila je kakšne četrt milje in nato nenadoma planila v poševni dir navzgor po mehkem delu plaže. Za kratek čas se je ustavila, ko je prispela do mesta, kjer je na hrbtu poležaval mlad mož.

— Ali greš v vodo, gledat še kaj stekla? je rekla.

Mladi mož je poskočil, z desnico je segel k robu svojega kopalnega plašča. Obrnil se je na trebuh, pustil je brisačo, zvito v klobaso, da je padla z oči in poškilil v Sybil.

— Hej. Zdravo, Sybil.

— Greš v vodo?

— Čakal sem *nate*, je rekel mladi mož. — Je kaj novega?

— Kaj? je rekla Sybil.

— Kaj je novega? Kaj je na sporedu?

— Moj očka pride jutri z 'aroplanom', je rekla Sybil, brcaje v pesek.

— Ne meni v obraz, otrok, je rekel mladi mož in prijel z roko Sybilin gleženj. — Torej, čas je že, da pride tvoj očka. Čakal sem ga ure. Ure.

— Kje je gospa?

— Gospa? je mladi mož stresel nekaj peska z redkih las. — To je težko reči, Sybil. Ona je lahko na kateremkoli od tisočih mest. Pri frizerju. Da si lase pobarva podlasičje rjavo. Ali dela v svoji sobi lutke za uboge otroke. Leže na trebuhu je napravil dve pesti, položil eno

* V izvirniku ima stavek: »See more glass« dvojen pomen: pomeni vprašanje male deklice po steklu, črepinjah, in se zvočno ujema z imenom Seymour Glass. Besedna igra ni prevedljiva. (Op. prev.)

vrh druge in počival z glavo na njiju. — Vprašaj me kaj drugega, Sybil, je rekel. — Lepa je ta kopalna obleka, ki jo imaš na sebi. Če je kakšna stvar, ki jo imam zares rad, je to modra kopalna obleka.

Sybil je strmela vanj, potem je pogledala navzdol na svoj napeti trebuh. — To je *rumeno*, je rekla. — to je *rumeno*.

— Res? Pridi malo bliže.

Sybil je napravila korak naprej.

— Popolnoma prav imaš, kakšen norec sem.

— Greš v vodo? je rekla Sybil.

— Resno premišlujem. Mnogo misli posvečam temu, Sybil, vesela boš, ko izveš.

Sybil je zbadla gumijasto blazino, ki jo je mladi mož včasih uporabljal kot zglavnik. — *Zraka* potrebuje, je rekla.

— Prav imaš. Potrebuje več zraka, kot ji ga damo. Umaknil je pesti in pustil brado, da je počivala v pesku. — Sybil, je rekel, samo zdravje te je. Prijetno te je videti. Povej mi kaj o sebi. Stegnil je roke in prijel oba Sybilina gležnja. — Jaz sem kozorog, je rekel. — Kaj si ti?

— Sharon Lipschutz, je rekla, da si jo pustil sedeti na klavirskem stolu poleg sebe, je rekla Sybil.

— Sharon Lipschutz je to rekla?

Sybil je odločno pokimala.

Spustil je njena gležnja, potegnil roke k sebi in položil lice na desno nadlaket. — Prav, je rekel, — ti veš, kako se zgodijo takšne stvari, Sybil. Sedel sem tam in igral... In tebe ni bilo videti nikjer. In Sharon Lipschutz je prišla k meni in sedla poleg mene. Nisem je mogel odriniti, misliš, da bi jo lahko?

— Lahko.

— Oh ne. Ne. Nisem mogel storiti tega, je rekel mladi mož. — Povedal ti bom, kaj sem naredil.

— Whirly Wood, Connecticut, je rekel mladi mož. Ali je to slučajno kje v bližini Whirly Wooda, Connecticut?

Sybil ga je pogledala. — Tam živim, je rekla nestrpno. — Stanujem v Whirly Woodu, Connecticut. Stekla je nekaj korakov pred njim, ujela svojo levo nogo v levico in poskočila dvakrat ali trikrat.

— Ti si ne predstavljaš, kako to vse pojasni, je rekel mladi mož.

Sybil je spustila nogo. — Ali si bral Malega črnega Samba? je rekla.

— Zelo smešno je, da me sprašuješ o tem, je rekel. — Slučajno sem ravno sinoči do konca prebral. Segel je navzdol in spet vzel Sybilino roko.

— Kaj misliš o njej? jo je vprašal.

— Ali so tigri tekli okoli tega drevesa?

— Mislim sem, da sploh ne bojo nehali. Nikdar še nisem videl toliko tigrov.

— Samo šest jih je bilo, je rekla Sybil.

— *Samo* šest! je rekel mladi mož. Ti to imenuješ *samo*?

— Ali imaš rad vosek? je vprašala Sybil.

— Kaj če imam rad? je vprašal mladi mož.
 — Vosek.
 — Zelo. Ti ne?
 — Sybil je prikimala. — Ali imaš rad olive, je vprašala.
 — Olive, da. Olive in vosek. Nikamor ne morem brez njih.
 — Ali imaš rad Sharon Lipschutz? je vprašala Sybil.
 — Da, da, seveda, je rekel mladi mož. — Kar mi je najbolj všeč na njej, je to, da nikdar ne napravi ničesar žalega malim psičkom v avli hotela. Tisti mali buldog, igračka, ki je last tiste gospe iz Kanade, na primer. Mogoče ne boš verjela, toda *nekatere* male deklice rade dražijo tega malega psa s paličicami od balonov. Sharon pa ne. Nikdar ni hudobna ali neprijazna. Zato jo imam tako zelo rad.

Sybil je molčala.

— Rada žvečim sveče, je rekla končno.

— Kdo jih ne bi? je rekel mladi mož, ki je počasi močil noge. — Uh!

— Kaj?

— Predstavljal sem si, da je ona ti.

Sybil se je takoj sklonila in začela kopati po pesku. — Pojdiva v vodo, je rekla.

— Prav, je rekel mladi mož, — mislim, da lahko grem noter.

— Prihodnjič jo suni, je rekla Sybil.

— Suni koga?

— Sharon Lipschutz.

— A Sharon Lipschutz, je rekel mladi mož. — Odkod to ime? Če zmešaš spomine in poželenje. Nenadoma je vstal. Pogledal je na morje.

— Sybil, je rekel. — Povem ti, kaj bova napravila. Poskusila bova ujeti banana ribo.

— Kaj?

— Banana ribo, je rekel in odvezal pas na plašču. Slek ga je. Ramena je imel bela in ozka, hlačke pa kraljevsko modre. Zvil je plašč, sprva po dolgem, nato v tri dele. Razvil je brisačo, ki jo je uporabil za oči, jo razgrnil na pesku in potem položil zvit plašč na vrh. Sklonil se je čezenj, pobral blazino in jo pritrdil pod desno roko. Z levico je nato prijel Sybilino roko.

Oba sta začela hoditi navzdol proti morju.

— Predstavljam si, da si videla kaj malo banana rib v svojem življenju, je rekel mladi mož.

Sybil je stresla z glavo.

— Nisi? Kje pa si potem doma?

— Ne vem, je rekla Sybil.

— Seveda veš. Moraš vedeti. Sharon Lipschutz ve, kje je doma in ima samo *tri leta in pol*.

Sybil se je ustavila in potegnila svojo roko proč od njega. Pobrala je navadno školjko in si jo ogledovala z izredno natančnostjo. Vrgla jo je na tla. — Whirly Wood, Connecticut, je rekla in nadaljevala hojo, s trebuhom naprej.

Kako mrzlo! Spustil je gumijasto blazino, da se je prekucnila. — Ne, samo sekundo počakaj, Sybil. Počakaj, dokler ne prideva malo bolj ven.

Brodila sta, dokler voda ni segala Sybil do pasu. Potem jo je mladi mož dvignil in jo položil s trebuhom na blazino.

— Kaj nimaš nikdar kopalne kape ali česa podobnega? je vprašal.

— Pazi, da se ne spodmakne, je ukazal Sybil. — Drži me zdaj.

— Gospodična Carpenter. Prosim. Poznam svoj posel, je rekel mladi mož.

— Ti samo drži oči odprte, če je kje kakšna banana riba. To je *izorsten* dan za banana ribe.

— Nobene ne vidim, je rekla Sybil.

— To je razumljivo. Njihove navade so zelo čudne. Porival je čoln. Voda mu ni bila čisto do prsi. — Zelo tragično življenje živijo, je rekel.

— Veš, kaj delajo, Sybil?

Zmajala je z glavo.

— Torej, plavajo v luknjo, kjer je mnogo banan. Videti so čisto navadne ribe, ko plavajo *noter*. Ko pa pridejo *noter*, se vedejo kot prašiči. Poznal sem nekaj banana rib, ki so plavale v bananino luknjo in pojedle kar oseminsedemdeset banan. Nameril je blazino in njenega potnika bolj proti obzorju. — Jasno, potem ko se tako zredijo, ne morejo ven iz luknje. Ne morejo skoz vrata.

— Ne predaleč, je rekla Sybil. — Kaj se zgodi z njimi?

— Kaj se zgodi s kom?

— Z banana ribo.

— Aha, misliš potem, ko so pojedle toliko banan, da ne morejo ven iz bananine luknje?

— Ja, je rekla Sybil.

— Veš, grozno nerad ti povem, Sybil. Umrejo.

— Zakaj? je vprašala Sybil.

— Torej, dobijo bananino mrzlico. To je strašna bolezen.

— Glej, val prihaja, je živčno rekla Sybil.

— Ni nama mar zanj. Oštela ga bova, je rekel mladi mož. Dva domišljavca.

Prijel je Sybilina gležnja, pritisnil dol, nato naprej. Blazina je zajahala vrh vala. Voda je poškopila Sybiline svetle lase, toda njen krik je bil poln zadovoljstva.

Z roko je, ko je bila blazina spet na ravnem, obrisala plošek, moker sveženj las z oči in poročala: — Ravnokar sem videla eno.

— Videla kaj, ljubezen moja?

— Banana ribo.

— Moj bog, ne! je rekel mladi mož. — ali je imela kakšno banano v ustih?

— Ja, je rekla Sybil. — Šest.

Mladi mož je nenadoma dvignil eno od Sybilinih mokrih stopal, ki so mahale čez rob blazine in jo poljubil na zgornji del.

— Hej! je rekla lastnica noge in se obrnila.

— Hej, ti! Zdaj greva nazaj. Imaš dovolj?

— Ne!

— Žal, je rekel in porinil blazino proti obali, dokler ni Sybil skočila z nje. Ostanek poti jo je nesel.

— Nasvidenje, je rekla Sybil in brez obžalovanja stekla v smeri proti hotelu.

Mladi mož je oblekel plašč, tesno zapel pas in zamašil brisačo v žep. Pobral je spolzko mokro, kumarasto blazino in jo dal pod roko. S trudom je korakal skoz mehki, vroči pesek proti hotelu.

Na stranski terasi hotela, ki jo je uprava določila za kopalce, je ženska s cinkovim mazilom na nosu stopila v dvigalo skupaj z mladim možem.

— Vidim, da gledate moje noge, ji je rekel, ko je dvigalo speljalo.

— Prosim? je rekla ženska.

— Rekel sem, da sem videl, kako gledate moje noge.

— *Prosim.* Slučajno sem gledala v tla, je rekla ženska in se obrnila proti vratom dvigala.

— Če hočete gledati moje noge, povejte, je rekel mladi mož. — Toda ne sikajte za božjo voljo.

— Spustite me ven, prosim, je ženska hitro rekla dekletu, ki je upravljala z dvigalom.

Vrata dvigala so se odprla in ženska je izstopila, ne da bi se bila ozrla nazaj.

— Imam dve normalni nogi in ne vidim najmanjšega — hudič ga vzemi — razloga, da nekdo zija vanje, je rekel mladi mož. — Pet, prosim. Vzel je iz žepa plašča ključ od sobe.

Izstopil je v petem nadstropju, hodil po hodniku in vstopil v 507. Soba je dišala po svežem telečjem usnju prtljage in po acetonu za odstranjevanje laka z nohtov.

Pogledal je dekle, ki je spala na eni od dveh postelj. Nato je stopil do kovčka, ga odprl in spod para spodnjic potegnil ortgies kalibra 7,65 — automatic. Vzel je revijo, jo pogledal, nato jo je položil nazaj. Poskakoval je po sobi. Nato se je vrnil in sedel na nezasedeni del postelje, pogledal dekle, pomeril pištolo in ustrelil kroglo skoz svoje desno sence.

Prevedel Dimitrij Rupel